

Arrest

nr. 166 788 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BIBIKULU, die loco advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 maart 2015 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 04.10.2012 bij de burgemeester van Anderlecht, door [Z.L.R.] geboren te [...], onderdaan van Congo (Rep.), verblijvende te [...],

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

Reden van de beslissing :

Overwegende dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, dat betrokkene deze identiteitskaart heeft verkregen als dochter van de "ministre-conseiller" van de ambassade van de Republiek Congo te Brussel, dat de laatste door dienst Protocol afgegeven bijzondere identiteitskaart door betrokkene werd teruggeven aan de dienst Protocol op 10.07.2012.

Overwegende dat betrokkene op 04.10.2012 bij de gemeentelijke diensten te Anderlecht een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen.

Overwegende dat betrokkene haar aanvraag staaft met de volgende elementen: dat betrokkene in België verblijft sinds juli 2006 als houder van een bijzondere identiteitskaart; dat nu de ouders van betrokkene zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst betrokkene in België zou willen blijven om hier haar studies te kunnen voltooien.

Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van de verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen. Immers, het verblijf van een derdelander die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van laatstgenoemde identiteitskaart. Bovendien kan een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sinds 10.07.2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft.

Overwegende dat het feit dat betrokkene de door haar aangevatte studies zou wensen af te werken in België evenmin kan worden in aanmerking genomen als element om de afgifte van een verblijfstitel te rechtvaardigen. Immers, ter staving van de aanvraag legde betrokkene enkel een rapport van het schooljaar 2011-2012 alsook een bewijs van inschrijving in een 7 leerjaar secundair onderwijs dd. 26.04.2013 in de onderwijsinstelling Institut des Ursulines Avenue du Sippelberg 10 1080 Brussel. Het voorgelegde studieattest valt niet onder de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980, aangezien het betrekking heeft op middelbaar onderwijs dat niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in zijn land van herkomst of in aangrenzende landen en niet de aanwezigheid aantoont van een familielid (minimum in de derde graad) dat tot verblijf in België is gemachtigd.

Gelet op de bovenstaande elementen, wordt de door betrokkene ingediende aanvraag verworpen en dient betrokkene het land te verlaten als gevolg van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Eveneens op 19 maart 2015 geeft de verwerende partij verzoekster bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw:

naam: [Z.L.R.],

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: BRAZZAVILLE CONGO

nationaliteit: Congo (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinéa 1, 2°: wanneerzij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overwegende dat betrokkene niet meer in legaal verblijf is en dat de door betrokkene op 04.10.2012 ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel heden werd geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van onvoldoende motivatie en dus van de afwezigheid van wettelijke aanvaardbare motieven, van de duidelijke fout van beoordelingsfout, van goede administratie, van machtsmisbruik en van het algemene beginsel volgens de welke de administratieve overheid moet recht spreken rekening houdend met alle aanwezige elementen;”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Eiseres beweert dat er een beoordelingsfout is, door de ignorantie van het beginsel volgens het welke de administratie alle elementen van de oorzaak moet onderzoeken voor ze haar beslissing neemt. Inderdaad werden niet alle elementen die ze in haar regularisatiedossier heeft voorgelegd geanalyseerd, namelijk haar lange verblijf, haar scholing in België en zeker van haar integratie. Het mandaat van diplomaat van haar vader verlopen, maar eiseres is in België gebleven in haar hoedanigheid van volwassen mens en kan haar regularisatieaanvraag rechtvaardigen. Ze is ervan overtuigd dat een lang verblijf en het feit dat ze in België studeert, voor haar een uitzonderlijk omstandigheden uitmaken die haar regularisatie kunnen rechtvaardigen ; Ze heeft inderdaad een scholingsattest voorgelegd en getuigenissen die haar integratie in België bevestigen.

Eiseres is van mening dat er een beoordelingsfout is van deze elementen en dat de beslissing dus wat haar betreft zou moeten worden vernietigd. Ze beweert dus dat er een schending is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat de documenten die zij voorlegde haar een regularisatie konden bezorgen.

Omtrent de uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag rechtvaardigen vanuit België, verwees eiser naar haar sociale integratie en het feit dat ze onmogelijk in Congo terug kon keren om de nodige handelingen die volgens artikel 9 bis van de wet moeten worden verricht ;

Op basis van deze aanvraag heeft eiser ook duidelijk meegedeeld dat ze in afwachting was van de beslissing van de wettelijke samenwoning met zijn partner die van Belgische nationaliteit is, dat de tijd die hij doorbracht in België hem de mogelijkheid hebben gegeven om sterke sociale relaties te ontwikkelen en sociale hechtingen te creëren. Hierdoor is het behoorlijk moeilijk voor eiser om terug naar zijn land te gaan voor het vragen van een toelating om meer dan 3 maand in België te verblijven.

De eiser vindt dat er een schending van de voornoemde regel is, door het feit dat in de uitzonderlijke omstandigheden in zijn geval, de tegenpartij verkoos om hem te bevelen het territorium te verlaten zonder zijn aanvraag volledig te onderzoeken. Het gaat hier immers om een uitzonderlijke situatie die zou moeten voldoen om te aanvraag tot regularisatie zou moeten rechtvaardigen. Eiser beweert dus dat hier een beoordelingsfout bestaat. Het is aan de overheid om in elke zaak het uitzonderlijke karakter van omstandigheden waarin de vreemdeling zich bevindt te beoordelen. Minister of zijn delegue beschikt in het examen van de uitzonderlijke omstandigheden over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid, waar de raad niet in zijn plaats kan treden. Thans moet hij zijn beslissing motiveren en rechtvaardigen, met in acht neming van alle elementen van de betrokken zaak; (CCE 5665 du 24/02/2011) Dit was hier niet het geval.

De eiser herinnert eraan dat regelingen in artikel 9bis van de wet op vreemdelingen opgesteld zijn voor diegene die zoals hem op het territorium zijn aangekomen en beschikken over uitzonderlijke omstandigheden waardoor ze hier langer dan 3 maanden mogen blijven en dat vanaf dan hun verblijfsvergunning hen in België zelf zou moeten geleverd worden.

Hiernaast beweert eiseres dat art. 9bis het oude art. 09, par. 03 van de Vreemdelingenwet volgt. De parlementaire stukken verklaren dat de belgische wetgever zelf de humanitaire motieven heeft willen beschouwen in de introductie van het verzoek tot verblijf in België. Het is krachtens art. 09, par. 03 dat de wet deze situatie mogelijk heeft gemaakt. (CF. Rapport de la commission plénière de la justice, L.15.15.1980., art 9, Pasin., 1980, t.2, p. 1854 ; Doc.Parl., Ch. Repr., Sess. Ord.1974-1975, n°653/1, p. 15; Sess.ord. 1977-1978, n°144/7, p.77).

Wat betekend dat het niet gefundeerd is, eiseres te straffen om gebruik te hebben gemaakt van een wettelijke regeling en zo haar regularisatie te rechtvaardigen om zo uit haar illegale situatie te komen. De eiseres is van mening dat deze argument ongegrond is van het moment dat hij de elementen die de uitzonderlijke omstandigheden ten hoofde van eiseres rechtvaardigen, verwerpt. Het argument zou dus irrelevant moeten worden verklaard."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat er sprake is van een beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de eerst bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond is. Dit houdt in dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij niet alle elementen heeft meegenomen in haar beoordeling, met name haar lang verblijf, haar scholing in België en haar integratie. Gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing kan verzoekster echter niet worden gevolgd in haar betoog.

Immers stelt de eerste bestreden beslissing, "[...] Bovendien kan een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in Belgë waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sinds 10.07.2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft. Overwegende dat het feit dat betrokkene de door haar aangevatte studies zou wensen af te werken in België evenmin kan worden in aanmerking genomen als element om de afgifte van een verblijfstitel te rechtvaardigen. Immers, ter staving van de aanvraag legde betrokkene enkel een rapport van het schooljaar 2011-2012 alsook een bewijs van inschrijving in een 7 leerjaar secundair onderwijs dd. 26.04.2013 in de onderwijsinstelling Institut des Ursulines Avenue du Sippelberg 10 1080 Brussel. Het voorgelegde studieattest valt niet onder de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980, aangezien het betrekking heeft op middelbaar onderwijs dat niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in zijn land van herkomst of in aangrenzende landen en niet de aanwezigheid aantoot van een familielid (minimum in de derde graad) dat tot verblijf in België is gemachtigd".

2.6. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken, is de overtuiging toegedaan dat deze elementen haar regularisatie rechtvaardigen en dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft begaan, maar met deze eigen beoordeling van haar zaak toont ze niet dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoekster aangevoerde elementen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.7. Verzoekster voert verder een betoog dat zij niet terug kan naar Congo om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en weidt uit over de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden, doch dit betoog is niet dienstig aangezien de eerste bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk verklaart wat erop wijst dat de verwerende partij aanvaardt dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland indient.

2.8. Verzoekster houdt voor dat ze heeft meegedeeld dat ze een beslissing van wettelijke samenwoning afwacht met een partner van Belgische nationaliteit, doch dit betoog vindt geen steun in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster kan niet verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met elementen die ze niet heeft opgeworpen.

2.9. Met haar schets inzake de historiek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een uitleg over de parlementaire stukken kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.10. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij haar straft omdat ze gebruik heeft gemaakt van een wettelijke regeling om zo uit een illegale situatie te geraken, maar de Raad ziet niet in waarop die stelling gebaseerd is.

2.11. Het gegeven dat een aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk wordt verklaard houdt voorts niet in dat ze dan ipso facto gegrond dient te worden verklaard.

2.12. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.13. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing kan verzoekster gelet op het gestelde in punt 1 bezwaarlijk voorhouden dat ze een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt uitgereikt zonder dat haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd onderzocht.

2.14. Verzoekster kan gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing aangaande het door verzoekster aangevoerde argument inzake haar studies evenmin dienstig voorhouden dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen zonder dat de verwerende partij acht heeft geslagen op haar studies.

2.15. Verzoekster poneert dat een terugkeer naar het land van oorsprong een schending vormt van de artikelen 3 en 8 EVRM, maar laat na dit te concretiseren.

2.16. Verzoekster verwijst naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar ze maakt niet duidelijk op welke wijze er sprake is van een hoger belang van het kind, een gezondheids-toestand of een gezins- en familieleven waarmee de verwerende partij diende rekening te houden, zodat geen belang bij deze kritiek blijkt.

2.17. Verzoekster stelt dat ze afscheid moet nemen van de *“mensen en de hechtungen hier in België”* en dat er een schending van artikel 8 EVRM dreigt, maar te dezen dient de Raad opnieuw op te merken dat zij onvoldoende concretiseert dat er sprake is van een hechting en een band met mensen die vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA